

h. storm. H-t blåsväder. H-t anfall. — Syn. Våldsamt, stark.

HÄFTIGHET, f. 5. Egenskapen att vara häftig (jfr. d. o.) *En människas h. H-en af hans vrede öfversteg alla gränser. Eldens, köldens, stormens h.*

HÄFTIGT, adv. På ett häftigt, våldsamt sätt, med häftighet, med mycken vrede, i hög grad. *H. utfara mot någon. H. anfälla. Det blåser h. H. hota, rasa.*

HÄFTLÅDA, f. 1. (bokb.) Verktyg, som begagnas vid häftning, bestående af ett underlag med två uppstående skrufvar, genom hvilka en ofvan liggande list kan höjas och sänkas öfver häftsnörena.

HÄFTNING, f. 2. Handlingen, förfarandet, då man häftar.

HÄFTPLÅSTER, n. 5. (kir.) Ett slags plåster, som begagnas att dermed bestryka linnelappar o. d., då man med dem vill kvarhålla något medel vid huden.

HÄFTSNÖRE, n. 4. (bokb.) Benämning på de spända hampsnören eller pergamentsremsor, som bestannas emellan listen och underlaget i häftlådan (se d. o.), och vid hvilka arken med ryggsidorna häftas tillsammans.

HÄFTSTOL, m. 2. Se *Häftlåda*.

HÄFTYGG, hävtyg, n. 5. (af *Häfva*) Se *Mas- skin*, 1.

HÄFVA, v. a. 2. Har i impf. sing. äfv. *Hof*; pl. *Hofvo* (föraldradt, brukadt endast i poesi och högre stil.) I part. pass. alltid *Häfven*. (af gamla ordet *Ha*, hög) 1) Lyfta upp i höjden, lyfta upp. Säges om någonting stort och tungt, men brukas numera sällan i denna ordets ursprungliga bem., utom i sammanställning med partiklar. *H. af*, lyfta och nedkasta från något. *H. fram*, vältta, vräka fram. *H. in*, vältta, vräka in. *H. ned, undan, ut*, se *Nedvräka*., &c. *H. upp*, se *Upphäfva*. (Fig. fam.) *H. ur sig*, med häftighet och på ett groft, lågt sätt framföra, uttala, t. ex.: *H. ur sig ovet emot någon.* — 2) Undanröjda, upphäfva. *H. ett hinder, en svårighet. H. ens tvifvelsmål. H. en sjukdom. H. en tvist*, bilägga den. *H. en dom*, förklara den kraftlös. — V. n. (om hafvet) Gå i höga vågor, gå högt. *Sjön h-ver.* — *H. sig*, v. r. 1) Se v. n. — 2) Omvexlande och oupphörligt höjas och sänkas. *Hennes bröst häfde sig våldsamt.* — 3) (om något kokande) Slå upp i bubblor, bubbla. — 4) (om deg) Jäsa. — 5) (Fam.) *H. sig undan*, packa sig bort. (Bibl.) *H. sig nedför*, kasta sig utför.

HÄFVANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom något häfves.

HÄFVARE, m. 5. Se *Häfver*.

HÄFVEL, häv'l, m. 2. pl. *häftar*. 1) Lång stång, hvarmed hövålmär bäras. — 2) En framspringande del af nöten i ett bösslås.

HÄFVER, häv'r, a. 2. (pop.; af gamla ordet *Ha*, hög) *Icke för h.*, icke för rar.

HÄFVERT, häv'rt, m. 2. (af *Häfva*) Ett i knå böjdt rör, hvars ena ben är längre än det andra, och hvarmed man ur ett kärl, utan att luta derpå, aftappar en klarnad vätska från dess sediment. Kallas äfv. Häfyare, Sifon.

HÄGER, häg'r, m. 2. pl. *hägrar*. Fågelslägte af Vadarne med lång, kägelformig näbb och lång hals, som kan så hopdragas, att nacken vidrör framryggen. Ardea. Arter deraf äro: *Grå H.*, 3 fot 3 tum lång, ofvan askgrå, med långa, smala, svarta, spetsiga fjädrar kring hessan, hvilka nedhånga i en lång tofs från nacken, dylika

af hvit färg från kräfvan och af silfvergrå från skuldrorna. Ardea cinerea. *Silfverhäger*, se d. o. — *Ss. H-jagt. -unge.*

HÄGERFJÄDER, m. 2. pl. — *fjädrar*. Fjäder af hägersnors hud, som begagnas till prydnad på hufvudbonader.

HÄGG, f. 2. Ett allmänt bekant träd af fam. Drupaceae, med hvita, starkt luktande blommar och svartblå bär. Prunus Padus. — *Ss. H-blomma, -bär.*

HÄGN, hä'nng'n, n. 5. 1) Se *Hägnad*, 1. Brukas för denna bem. endast i laguttrycket: *Inom h. och stägn*, med hägnad och stängsel försedd. — 2) (fig.) Beskydd. *Taga någon i sitt h.* — *Syn. Se Beskydd.*

HÄGNA, hä'nngna, v. a. 1. (af gamla ordet *Hag*, stängsel kring jord) 1) Omgifva med stängsel, kringgårdar. *H. åker och äng.* — 2) (fig.) Beskydda. *H. handeln, konsterna, vetenskaperna.* — *Syn. Se Beskydda.*

HÄGNAD, hä'nngnadd, m. 5. 1) Stängsel kring åker, äng, o. s. v. — 2) Se *Inhägnad*. — 3) Se *Hägn*, 2.

HÄGRA, v. n. 1. Säges om aflägsna föremål, som afspegla sig i luftens dunster och synas närmare, än de i verkligheten äro, på ställen, der inga föremål finnas, såsom på sjö eller slätt.

HÄGRING, f. 2. Den naturföreteelse, då ett föremål hägrar. Jfr. föreg. ord.

HÄKLA, se *Häckla*.

HÄKTA, häckta, f. 1. Ring eller ögla af messings- eller jerntråd, hvari en motsvarande hake fästes, då man vill sammanhåka något.

HÄKTA, v. a. 1. (af *Hake*) 1) Isätta hakar i motsvarande häkter. Brukas numera endast i förbindelse med vissa partiklar, såsom: *H. af*, se *Afhäka*. *H. fäst, ihóp*, genom häkning fästa. *H. på*, införa en hake i motsvarande häkta. *H. upp*, upplösa genom afhäkning. — 2) Föra i fängelse. *H. en tjuf, en misstänkt person.* — *Syn. Se Fängsla. — Häktande, n. 4.*

HÄKTBALK, m. 2. (skepp.) Benämning på hvarje af de tvärs öfver akterstäfven fastbultade bjelkar, som formera hvalfvett på ett fartyg.

HÄKTE, n. 4. Se *Fängelse. Sätta i h. Sitta i h. Inmana i h.*, häkta, arrestera.

HÄKTELSE, n. 5. Se *Häkte*.

HÄKTMAKARE, m. 5. 1) En, som förfärdigar och säljer hakar och häkter, m. m. d. — 2) (fig.) Se *Landstrykare*.

HÄL, m. 2. 1) Bakdelen af foten på menniskor och vissa djur. *Gå på h-arna. Följa någon tätt i, på h-arna, i hack och h.*, följa efter tätt inpå någon. (Fig.) *Sätta någon på h-arna*, på kneken. *Ligga någon ständigt på h-arna*, vara en ständigt till tunga, besvär, förgärelse. — 2) Bakdelen af skodon. *H-en på en sko, en stöfvel.* — *Syn. Bakläder, Bakkappa.* — 3) (skepp.) *H-en af ett fartyg*, aktersta ändan af kölen. *H-en af kölen*, dess aktersta ända, på hvilken akterstäfven står. *H-en af roret*, rorstammens underkant.

HÄLARE, m. 5. (af gamla verbet *Hæla*, hölja, dölja) Brukas numera endast i ordspråket: *H-en är så god som stjälar*, den, som doljer tjuvgods, är lika brottslig som tjuften.

HÄLBEN, n. 5. Benet i hälen på menniska eller djur.

HÄLDRE, se *Hellre*.

HÄLFT, f. 5. Halfva delen af något. *Få h-en af något. Taga h-en hvar. Bröd af h-en råg och h-en hvele. H-en större, högre, mer,*